

עמ"ת 309/05/14 - י י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 309-05-14 י (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר י י (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

בפני ערר על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כבוד הנשיא השופט סאלמה), מתאריך 30/4/14 במסגרת מ"ת 18046-02-14.

1. בתיק העיקרי מיוחסות לעורר עבירות של אימים ותקיפת בת זוג. בת הזוג - המתלוננת - היתה נשואה לעורר במשך כמה שנים ולשניים שני ילדים קטינים. בני הזוג נפרדו לפני כמה חודשים. לעורר ילדים בגירים נוספים מנישואים קודמים.

2. כתב האישום מתייחס לשני אירועים. האירוע האחד התרחש כנטען ביום 5/2/14, סמוך לשעה 15:30, ליד גן הילדים שם שוהה אחד משני הילדים הקטינים של העורר ושל המתלוננת (להלן: "האירוע ליד הגן"). לפי הנטען בכתב האישום, המתלוננת הגיעה לגן כדי לאסוף את הילד בתום יום הלימודים, ואז הגיע למקום העורר כשהוא רכוב על אופנוע, עצר בסמוך למתלוננת, הרים את משקף הקסדה ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בחייה ובגופה כאשר אמר לה "יה שרמוטה את תמותי היום", והכל כשהוא אוחז בידיו חפץ שנחזה להיות אקדח עם משתיק קול - בכוונה להפחידה. האירוע הנוסף המופיע בכתב האישום קודם בזמן. כפי שנטען בסעיף 4 לכתב האישום, כשלושה חודשים לפני האירוע המתואר מעלה, כלומר בסוף 2013, הנאשם והמתלוננת נסעו ברכב ולבקשת המתלוננת האט הנאשם את מהירות נסיעת הרכב. אז, פתח הנאשם את דלת הרכב ותקף את המתלוננת בכך שדחף אותה מהרכב החוצה. המתלוננת התקשרה להוריה וסיפרה להם על האירוע, ובעקבות כך אביה התקשר לעורר כדי לשוחח עמו לגבי התקרית. הטענה היא כי במהלך אותה שיחה - אשר בה השתתף חבר משפחה נוסף - איים העורר כי יפגע בחייה של המתלוננת ומסר לאבא ולחבר המשפחה כי המתלוננת "מתה", כי עליהם "להגיד עליה קדיש" וכי הוא ירצח אותה - והכל בכוונה להפחיד. אירוע זה יכונה להלן: "השיחה עם האבא".

3. ביום 11/3/14 התקיים הדיון הראשון בעניינו של העורר ולאחר שביהמ"ש קמא שמע את טענות הצדדים, לבקשת הסנגור, הוא הורה על הכנת תסקיר מעצר אשר יבחן בין היתר את האפשרות להורות על מעצר בית בבית אמו של העורר.

4. תסקיר הוגש ביום 6/4/14 והדיון הנוסף התקיים ביום 8/4/14 (ויוער כי במהלך תקופת המעצר עבר העורר טפולים רפואיים, לרבות ניתוח בבית חולים בני ציון, ועל כן התמשכו ההליכים מאז המעצר הראשוני ועד מתן

ההחלטה נשוא הערר).

5. ביום 30/4/14 ניתנה ההחלטה נשוא הערר. בהחלטה קבע ביהמ"ש קמא כי קיימות ראיות לכאורה, כי קמה עילת מעצר, כי לאחר שקילת הטענות בנוגע לחלופת המעצר - הוא סבור שלא ניתן לאיין את המסוכנות בחלופה שהוצעה - והורה על מעצר העורר עד תום ההליכים.

6. בהודעת הערר טוען העורר כי המעצר אינו יכול לבוא "על חשבון העונש" (סעיפים 5-7 להודעה); כי מן הראוי היה לאמץ את חלופת המעצר שהוצעה (סעיפים 7-10); כי ביהמ"ש קמא לא בחן לעומקם את שלל פסקי הדין אשר הוגשו לעיונו (סעיף 11); וכי העורר עצור זמן ממושך ועתיד להיות במעצר זמן בלתי סביר שכן בתיק העיקרי נקבע הדיון הראשון רק לחודש ספטמבר 2014. במהלך הדיון שהתקיים טען הסנגור מטעם העורר טענות רבות גם בכל הנוגע לתשתית הראייתית וחזר על נימוקי הערר המפורטים מעלה.

7. המשיבה הביעה את הסתייגותה בכל הנוגע לכך שסוגית קיומן של הראיות עלתה רק במהלך הדיון, ולגופם של דברים - טענה כי קיימות ראיות לכאורה וכי יש לדחות את הערר תוך אימוץ עמדותיו של ביהמ"ש קמא.

8. לאחר שקילת טענות הצדדים ועיון בתיק החקירה **מסקנתי היא כי דין הערר להידחות.**

באשר לראיות לכאורה -

9. מקדמית, אני מסכימה שלא היה מקום להעלות במסגרת הדיון טיעונים בכל הנוגע לתשתית הראייתית שעה שטיעונים בהקשר זה לא פורטו בהודעת הערר. העורר כמובן שרשאי להשיג באשר לקביעתו של ביהמ"ש קמא בנוגע לתשתית הראייתית, אך היה עליו לציין זאת במפורש בהודעת הערר ולו על מנת לאפשר למשיבה להיערר כראוי לצורך מתן תשובה סדורה בהקשר זה.

10. למרות עמדתי זו, בחנתי בקפידה את תיק החקירה ומצאתי שבדין הגיע ביהמ"ש קמא למסקנה שקיימות ראיות לכאורה - ונזכור כי עסקינן בראיות לכאוריות בלבד (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מ"י** (4/3/14); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מ"י** (2/3/14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מ"י** (10/2/14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מ"י**, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

11. בנוגע לאירוע ליד הגן, אפנה לראיות הבאות:

א. הודעת המתלוננת מיום 5/2/14 שורות 2-9;

ב. הודעות העדים גב' א, מר ע' וגב' ל - אשר לא ראו בעצמם את האירוע אך פגשו במתלוננת שניות לאחר האירוע הנטען, כאשר ברחו לתוך הגן, ב"היסטריה" (כלשונם) ותוך שהיא בוכה, וצעקה שהעורר נמצא בחוץ ומאיים עליה עם כלי נשק.

ג. הודעת העורר כי היה בסמוך לגן במועד הרלבנטי - אם כי לטענתו הוא לא עמד ליד הגן, אלא במרחק של 80-100 מטרים מהגן, בצד השני של הרחוב (הודעה מיום 9/2/14 שורות 53-55).

ד. הודעת האמא של העורר, הגב' ב, ו הודעת הבן שלו, בעל האופנוע, מר ל.י - מהן עולה כי העורר אכן עשה שימוש באופנוע של ל ביום האירוע.
עמוד 2

ה. באשר לסרטונים של מצלמות האבטחה של גן הילדים - אומר כי ניתן לראות בהם שאופנוע מגיע לאזור הכניסה, אך לא ניתן לזהות את הרוכב ולא ניתן לראות בסרטונים נשק זה או אחר (וראו גם את דו"ח הצפייה שסומן לד' בתיק החקירה). עם זאת, ניתן לראות בסרטון שלקראת סוף האירוע המתלוננת צועקת "הוא עם נשק" ובורחת לתוך הגן.

ו. דו"ח הפעולה ממועד מעצרו של העורר, בו המידע הבא: העורר נעצר בתוך הדירה של אמו ובמעמד זה נשאל אם יש לו נשק. הוא מסר שאין ושהשוטרים יכולים לבצע חיפוש. במהלך החיפוש בדירה אכן לא נמצא נשק, ואז, הובל העורר לניידת על מנת להסיע אותו לתחנת המשטרה. בשלב זה פנו השוטרים לבחון את האופנוע ששהה בסמוך, לאור העובדה שהעבירה בוצעה לכאורה כאשר הוא היה רכוב על האופנוע, וכאשר העורר הבין שבכוונת השוטרים לבצע חיפוש גם באופנוע, אמר שהוא מרגיש לא טוב, ביקש שייקחו אותו מהר לתחנה, וטען כי הוא "יתחיל להשתולל וישבור את כל הניידת" (עמ' 5 לדו"ח הפעולה). או אז, בוצע החיפוש באופנוע ונמצא רובה דייג מתחת לכיסא (להלן: "**הרובה**"). מהתמונות של הרובה עולה כי הוא דומה לאקדח "ארוך" (כאשר החצים שנועדו לציד אינם מורכבים (מסמך לט' בתיק החקירה - תמונה מס' 3) - אך כאשר הוצג הרובה למתלוננת (במהלך החקירה ביום 6/2/14) היא טענה שאין המדובר בכלי הנשק שבאמצעותו העורר איים עליה והוסיפה כי האקדח שהיא ראתה היה קצר יותר, וטענה שראתה שיש עליו "משתיק קול" בקצה. משמע, שאין ראיות בנוגע להימצאותו של כלי הנשק שתיארה המתלוננת בהודעותיה - אך יש לאמור מעלה משקל.

ז. בכל הנוגע לעימות שבוצע בין המתלוננת לבין העורר (מסמך מ' בתיק החקירה) - אני מסכימה עם ב"כ העורר אשר טוען כי במהלך העימות המתלוננת מגלה עמדה תקיפה ולא בהכרח ניתן ללמוד כי היא מבוהלת או חוששת מהעורר באותה נקודת זמן. עם זאת, יש לראות כי היא עקבית בכל הנוגע לעמדתה לגבי האישומים שמיוחסים לעורר ולא ניתן לומר שבמהלך השאלות היא חזרה בה מהטענות שיש בפיה. יש עוד לראות כי כאשר במהלך העימות חוזרת המתלוננת על גרסתה לגבי האיום והוצאת הנשק, טוען החשוד בתגובה "עשית את זה בכוונה בגלל היום הולדת, שלחת אלי אנשים דקה לפני זה שיקפצו עליי עם קרשים" (ש' 9-10 עמ' 2).

12. בנוגע לאירוע השני, השיחה עם האבא, אפנה לראיות הבאות:

- א. הודעת המתלוננת מיום 5/2/14, עמ' 4 שורות 95-102;
- ב. הודעת האבא של המתלוננת, מר י פ, מיום 5/2/14 שורות 11-12 והודעתו הנוספת מיום 6/2/14 שורה 5 - לגבי תוכן השיחה והאיומים שהושמעו;
- ג. הודעת חבר המשפחה, מר א ד, מיום 9/2/14, שם מופיע כי הוא שמע שהעורר טוען כלפי המתלוננת שהוא "יגמור אותה" (שורה 23);
- ד. דבריו של העורר בחקירתו, כאשר נשאל אם יתכן שאיים שיפגע במתלוננת באזני אבא שלה באותה שיחת טלפון, והשיב: "זה מעצבים אמרתי לו באותו

הרגע", וכאשר נשאל אם אמר שישחט אותה, ענה: "לא יודע, מאיפה אני זוכר" (שורות 2-5 להודעה מיום 9/2/14 וראו אף את החקירה מיום 5/2/14, אף שם הוא טוען שהוא לא זוכר אם אמר שישחט את המתלוננת - ש' 57).

13. אשר על כן, קיימות ראיות לכאורה לגבי שני האירועים.

14. אמנם, לא ניתן להתעלם מכך שהמתלוננת מספרת בהודעותיה על אירוע נוסף, שלישי במספר, ואמנם לגבי אירוע זה ההודעות אינן סדורות (ולכן לא נכללו בכתב האישום) - אך עדיין אין בכך כדי לשלול את המסקנה לגבי התשתית הלכאורית בדבר שני האירועים אשר כן נכללו בכתב האישום.

15. ולמה כוונתי? לטענת המתלוננת, כשבועיים לפני האירוע ליד הגן, תקף אותה העורר כאשר הלכה ברחוב, הפיל אותה על המדרכה, ותוך כדי התקיפה, לקח לה את הטלפון הנייד שלה ושבר אותו (להלן: "**אירוע הדחיפה על המדרכה**"). לטענת המתלוננת היא ביקשה מעוברת אורח שתיתן לה את הטלפון הנייד שלה והזעיקה את המשטרה. לגבי אירוע זה קיימות בתיק ראיות מסוימות (כגון: עמ' 3 להודעת המתלוננת מיום 5/2/14 שורות 73-80; מזכר שסומן באות כה' בתיק החקירה מיום 6/2/14; דוח פעולה מיום 19/1/14 (סומן כה' בתיק החקירה); התמונות שצולמו ביום 5/2/14 שם מפנה המתלוננת לחבלות אשר לטענתה נגרמו בשל כך שהיא הופלה על המדרכה (מסמך יב' בתיק החקירה) ועדויות האבא והאמא של המתלוננת לגבי תקרית זו) - אך גם קיימות ראיות שמעוררות קושי (כגון הודעת המתלוננת מיום 9/2/14 שורות 10-12 והמזכר לגבי השיחה עם גב' מ ג, מיום 6/2/14 (מסמך כו' בתיק החקירה)). בכל אופן, המשיבה החליטה שלא לכלול את אירוע הדחיפה על המדרכה בכתב האישום ואין מקום לפרט עוד את הסוגיות הראייתיות לגבי נושא זה. בא כוחו של העורר הפנה בטעונו לסתירות שנמצאו בכל הנוגע להודעותיה של המתלוננת לגבי אירוע הדחיפה על המדרכה - וטען כי יש בכך כדי ללמדנו עם חוסר מהימנותה באופן כללי. לשיטתי, אין ספק שלגבי אירוע זה יש קושי בתשתית הראייתית אך הסתירות שאליהן מפנה העורר אינן מלמדות על כך שאין לתת משקל להודעותיה באופן כללי ובוודאי שאין בכך כדי ללמד שלא קמה תשתית ראייתית לגבי שני האירועים האחרים - אשר לגביהם יש ראיות נוספות מעבר לדברי המתלוננת (כפי שפורט מעלה). עוד יש להזכיר כי ההלכה הינה שמהימנותם של העדים תבחן באופן ממצה בתיק העיקרי ולא בשלב זה - ואין צורך להוסיף.

16. אשר על כן, המסקנה הראשונה הינה שקיימות ראיות לכאורה לגבי שני האירועים שבכתב האישום.

עילת מעצר -

17. כנגד מהאמור, לא יכול להיות ספק באשר לקיומה של עילת מעצר, לרבות סטטוטורית. באשר למסוכנות אוסיף עוד שניים אלו.

18. תחילה, יש לתת משקל למסמך שסומן באות ל' בתיק החקירה, שהינו סיכום שהוכן על ידי העובדת הסוציאלית מהמחלקה לשירותים חברתיים - שלוחת עתלית. מהמסמך עולה כי המתלוננת מוכרת למחלקה מזה כשנה וחצי על רקע של מצוקה כלכלית קשה, כי היא פנתה לעיתים בבקשות עזרה לקבלת סיוע כלכלי מהעורר - למרות שהיא מודעת לכך שהיא נוטלת על עצמה סיכון בפניה שכזו - לאור אלימות שהוא הפעיל כלפיה, לרבות צעקות שהושמעו בנוכחות הילדים (עמ' 1 למסמך, שורה 7 מהסוף). עוד מופיע במסמך כי הוצע למתלוננת מספר פעמים לעבור למקלט לנשים מוכות אך היא סירבה לאור טענתה כי הדבר יגרום לנתק בינה לבין בנה הבכור. אמנם מצוין במסמך כי בפגישות של העו"ס עם המתלוננת בעבר היא מסרה כי היא אינה חוששת

מהעורר, וכי "המצב ביניהם שקט", ועם זאת מופיע גם כי כשבועיים לפני הכנת הדו"ח המתלוננת התקשרה לעובדת הסוציאלית וסיפרה לה כי במהלך פגישה עם העורר (בנושא תשלומים לגן של הילדים), שאל אותה העורר אם יש לה בן זוג חדש, וכאשר ענתה לו בחיוב - הוא החל להכות אותה.

19. בנוסף, יש לתת את הדעת לאינדיקציות שיש בתיק לשימוש של העורר בסמים. מעיון בתסקיר עולה כי המתלוננת סיפרה לקצינת המבחן שהעורר עושה שימוש בסמים וכי על רקע האמור הוא מתנהג לעיתים באלומות. קצינת המבחן שאלה את העורר באשר לנושא זה, והוא השיב שהוא נהג בעבר לעשן גראס לעיתים רחוקות אך כיום אינו משתמש בסמים. עם זאת, מעיון בדוח הפעולה ממועד מעצרו של העורר בבית של אמא שלו עולה כי במהלך החיפוש בדירה אחר כלי הנשק - נמצא בדירה סם מסוג חשיש, וכאשר השוטר שאל את העורר של מי הסם, השיב העורר כי המדובר בחשיש, כי הוא שייך לו והודה כי הוא מעשן סמים (עמ' 2 לדו"ח הפעולה שסומן כנספח יד' בתיק החקירה).

באשר לחלופת המעצר:

20. בניגוד לנטען בהודעת הערר ביהמ"ש קמא שקל את האפשרות להסתפק בחלופה אלא שהגיע למסקנה שלשיטתו לא ניתן להסתפק בחלופה של מעצר בית כפי שהוצעה במקרה זה. עמדתי כי אין מקום לשנות ממסקנה זו.

21. ראשית, יש לתת את הדעת לכך שבשים לב לקביעה דלעיל בהיבט העובדתי הרי שעסקינן בשני אירועים שחוזרים על עצמם בפער של כ-3 חודשים ויש אינדיקציות לאלומות נוספת.

22. שנית, יש לתת את הדעת לעברו הפלילי של העורר. לחובתו הרשעה מדצמבר 2012 בעבירה של החזקה ושימוש בסמים שלא לצריכה עצמית אשר בוצעה ב-2008, הרשעה משנת 2002 בעבירות של התחזות, שימוש במסמך מזויף והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שבוצעו בשנת 2000, הרשעה נוספת משנת 1998 בנוגע לשימוש בסמים, הרשעה מ-1993 בנוגע לנכס חשוד כגנוב, הרשעה מ-1989 בנוגע לניסיון לגניבה, נשיאת סכין שלא כחוק והיזק לרכוש, והרשעה נוספת משנת 2000 בנוגע להקמת תחנת רדיו ללא רישיון. אני מסכימה עם עמדת הסנגור לפיה עסקינן בעבר פלילי לא מכביד במיוחד ושאינו כולל עבירות בתחום האלימות או האיומים, ועם זאת, לא ניתן לומר שעסקינן במי שנעדר עבר פלילי ושומר עד כה על כל הוראות הדין בדבקות.

23. שלישית, יש לייחס משקל מיוחד לאמור בתסקיר בכל הנוגע למסוכנות שקיימת מצד העורר והחשש מפני הישנות מעשים דומים. בתסקיר מצוין כי לעורר דפוסי התנהגות אלימים, כי הוא פיתח אובססיות בכל הנוגע למתלוננת, כי הוא מתקשה להפנים את הפרידה, ובמיוחד מתקשה להתמודד עם העובדה שהמתלוננת החלה לפני כחצי שנה בקשר זוגי חדש, וכי התנהלותו בעבר - בהתאם לדברים שמסרה המתלוננת - מאופייניים בהתפרצויות אלימות ודפוסי התנהגות אלימים. עוד מצוין בתסקיר כי העורר אינו מודע לבעייתיות שקיימת בכל הנוגע לדפוסי ההתנהגות המתוארים מעלה - והדבר מחזק את החשש מהישנות המעשים.

24. רביעית, החלופה שהוצעה מעוררת קשיים. הוצע שהעורר ישהה בבית אמו, בת 78, בקריית ביאליק, וכי היא תשמש כמפקחת ביחד עם שני ילדיו מנישואיו הקודמים (לירן בן 30 ואבי בן 35). מהתיק עולה כי העורר לא היה בקשר עם שני הילדים במשך שנים, וכי למעשה כל בני המשפחה ניתקו עמו את הקשר במשך 6 שנים, מאז החל את מערכת היחסים שלו עם המתלוננת. עוד מתואר כי לפני כחודשיים העורר יצר קשר מחודש עם בני המשפחה כאשר היה במצוקה וביקש את סיועם - וראו כי בתקופה זו מצבו הבריאותי היה בכי רע. בני המשפחה התגייסו על

מנת לסייע לו, לרבות בתשלומי שכה"ד, ומביעים דאגה למצבו ורצון לסייע בשיקומו. ביהמ"ש ושירות המבחן התרשמו כי לבני המשפחה נכונות רבה לסייע לעורר וכי הם מבינים את משמעות הפיקוח, אלא שהן ביהמ"ש והן קצינת המבחן הגיעו למסקנה שלאור הנתק הארוך ביחסים ולאור חוסר המודעות של המפקחים המוצעים למורכבות שיש ביחסיהם של העורר והמתלוננת, יקשה עליהם להוות גורמי סמכות עבורו ויקשה עליהם להציב גבולות להתנהגותו. כידוע, הלכה היא שבכל הנוגע לעבירות שעניינן אלימות במשפחה, יש לתת משקל מיוחד להמלצת שירות המבחן (בש"פ 7848/10 פלוני נ' מ"י (2/11/10); בש"פ 6739/10 פלוני נ' מ"י (21/9/10); בש"פ 8171/06 עבדאלימוב נ' מ"י (24/10/06) - פסקה 5).

25. עוד יצוין בהקשר זה כי בדו"ח הפעולה מיום 5/2/14 (מסמך יד' בתיק החקירה) מתוארות נסיבות מעצרו של העורר, כדלקמן: כאשר הגיעו השוטרים לדירה של האם, הם שאלו אותה אם העורר נמצא והיא השיבה: "הלוואי והייתי יודעת היכן הוא נמצא", וכאשר היא נשאלה שוב אם היא בטוחה שהעורר לא נמצא בדירתה, השיבה כי השוטרים מוזמנים לנסות ולחפש אותו. או אז החלו השוטרים לבצע חיפוש בדירה, הבחינו בדלת שירותים סגורה וכאשר פתחו את הדלת מצאו שם את העורר מסתתר מאחורי הדלת ונצמד לקיר (עמ' 2 לדו"ח הפעולה, וראו דו"ח פעולה נוסף (מסמך יז' בתיק החקירה) אשר שם שוטר נוסף מתאר את נסיבות המעצר, ואף הוא מציין כי כאשר נשאלה האם היכן העורר היא ציינה שהיא לא יודעת ושהיא "לא ראתה אותו במשך שבוע"). אין צורך להסביר מהי משמעות הדברים.

26. חמישית, בכל הנוגע לפסיקה אשר אליה הפנה בא כוח העורר במהלך הדיון (ואשר לשיטתו אף הציג במהלך הדיון בביהמ"ש קמא ללא שביהמ"ש נתן לפסיקה משקל ראוי) אומר כי מטבע הדברים יש לבחון כל מקרה בנסיבותיו. בחלק מהפסיקה המדובר במקרים שבהם העבירות שיוחסו לנאשמים דשם אכן היו חמורות בהרבה מאשר לעבירות המיוחסות לעורר דכאן ולמרות זאת בתי המשפט הורו על שחרור למעצר בית בתנאי ערובה אלה ואחרים, אך עם כל הכבוד - אינני סבורה שיש בעובדה שבאותם מקרים הוחלט על מעצר בית כדי לשנות ממסקנתי כפי שפורט מעלה. עיינתי בפסיקה שהונחה על שולחני, לא מצאתי כי ניתן למצוא מקרה שהוא זהה בנסיבותיו למקרה "שלנו" - ולא מצאי שיש צורך לפרט לגבי כל מקרה ומקרה מה היו הנסיבות אשר הביאו את הערכאות הרלבנטיות למסקנה שניתן לאיין את המסוכנות שנדונה באותם המקרים בחלופות שהוצעו שם.

27. באשר לכך שהעורר נמצא במעצר כבר תקופה ממושכת - אזכיר כי הדבר נובע מטיפולים רפואיים שעבר, כולל ניתוח בבית חולים ותקופת החלמה. לגבי התקופה שהוא עוד עשוי לשהות במעצר - אפנה לכך כי בהחלטתו ביקש ביהמ"ש קמא (שהוא נשיא בית המשפט קמא) מהמותב אשר דן בתיק העיקרי לעשות מאמץ לפנות ביומנו מועד לשמיעת התיק עוד לפני ספטמבר 2014. אני בטוחה שיעשה מאמץ בהקשר זה - וממילא, שיקול שכזה אינו יכול להביא לתוצאה אחרת בשלב הזה.

28. אשר על כן הערר נדחה.

29. אני משיבה לנציג המדינה את תיק החקירה.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ד, 07 מאי 2014, בהעדר הצדדים.